

ZELENÝ DRAK, KARMÍNOVÝ LEV

Lucie Lukačovičová

KRONIKY
KARMÍNOVÝCH
KAMENŮ

Lucie Lukačovičová

ZELENÝ DRAK, KARMÍNOVÝ LEV

XB-1

2015

Copyright © by Lucie Lukačovičová, 2015
Copyright © by Františka Vrbenská, 2015
Cover Art © by Jana Šouflová, 2015
Edition © by XB-1, 2015

ISBN 978-80-905300-3-4

PROLOG: MALCHUT - KRÁLOVSTVÍ

*Je mi zima... - Proto jsou tu
mé rty. - Mám žal!... - Zadrž slzy...
- Umřu... Proto tolik květů
přinesls mi dnes... Té hrůzy!*
- **Juan Ramón Jiménez**

Praha, 1584

Po stěnách pokoje tančilo světlo jediné svíčky. Bylo mdlé a slabé, přesto se Michael Sendivoj občas neklidně ohlédl, zda je okno opravdu důkladně zatemněno.

Na úzkém lůžku spočívala útlá snědá dívka, cikánka. Polák seděl vedle ní a v chabém přisvitu se snažil vyměnit jí zakrvácený obvaz na rameni, kde tělem pod klíční kostí prolétla šipka z kuše. Ruce se mu třásly únavou.

Kdybych měl čas, možná bych se mohl dostat k nějakým prostředkům, k něčemu, co by ji zachránilo, uvažoval horečně. Jenže... už není kdy. Jestli tu zůstanu, najdou nás. Zabijí ji. Tihle hrdlořezové by si nejspíš troufli na kohokoli, kdo by nám poskytl útočiště. A mne by možná zabili taky, záleží na tom, co ode mne chtějí. Cárem látky namočeným ve studené vodě přejížděl dívce po rozpálené tváři a šíji. Ať po nás jde kdokoli, to, co mám s sebou, jim nesmí padnout do rukou.

Cikánka se slabým zasténáním pootevřela víčka.

„Ty... neplakej...“ vypravila ze sebe. Až v tu chvíli si uvědomil, že mu po tváři tečou slzy bezmoci a vyčerpání.

Černovláska mluvila trochu polsky, trochu česky, trochu německy a trochu italsky, vždycky se zvláštním přízvukem a slabou gramatikou. Ale nejvýrazněji vždycky mluvily její tmavé oči.

„Fiammetto!“ Sendivoj chtěl vykřiknout její jméno, ale zmohl se jen na šepot. *Musím ji tu nechat, uvědomil si. Ani nebudu s ní, až dodýchá.*

„Plamen... uhasne,“ usmála se cikánka mdle. „Jaký plamen... je věčný? Království... otevře brány.“

Držel ji za ruku a najednou mu bylo všechno jedno. Úkol od Bratrstva, vlastní život i všechno ostatní. Celá ta prokletá schránka s červeným prachem. S prachem, co mění cín a olovo ve zlato.

Nemám tu nic. Žádné léky, žádné tinktury. Jen ten zatracený rudý prach, za který bych si dost možná koupil polovinu českých zemí a kus Polska k tomu! K čertu s tím!

Roztřesenou rukou nalil do poháru poslední zbytek červeného vína. *Třeba jí to alespoň trochu uleví.* Chvíli se díval na hladinu nápoje.

Fiammetta se bolestně usmívala.

„Ať se Karmínový lev ztratí,“ šeptla. „Zelený drak hledá, Zelený drak nenajde tebe. Zelený drak... uštke.“ Dívčin dech zněl čím dál sípavěji.

Polák chápal sotva třetinu jejích slov. A sám si připouštěl, že se ani příliš nesnaží. Pokoušel se přemýšlet. *Zachránila mě v lesích, když jsem měl za patami pobudy, pracující kdo ví pro koho. Nejspíš pro vévodu Württemberka. Možná je Fiammetta jen cikánská vědma, kterou by kdekdo nejradši kamenoval... ale pomohla mi, jako jeden vyhanec pomáhá druhému. Provedla mě bezpečně do Čech, dostali jsme se až sem! Nesmí umřít! Už jednou mi pod rukama zemřel dobrý přítel! Znova už ne! Jenže já nemám nic, jen...*

Sáhl do kabátce a vytáhl kulatou kovovou schránku. Rozšrou-

boval ji opatrně v půli. Na dně spočívala hrst jasně červeného prachu. Karmínový lev. Sen všech alchymistů.

Slyšel jsem o jakémisi Angličanovi, který měl podobný prach. Bělostný. Měnil jím kovy ve stříbro a během tří dnů s jeho pomocí uzdravil nějakého šlechtice z ošklivé plicní choroby, vybavil si Sendivoj matně.

Je to jen další alchymistická povídačka pro důvěřivé hlupáky. Nemá naprosto žádný rozumný základ, táhlo mu hlavou, zatímco sypal několik špetek rudého prášku do vína. Jsou to jen pověřivé žvásty. Jenže... Jenže ani já nevím, jaké je skutečné složení Karmínového lva. Jde o nějaký nerostný prach nepodléhající ohni, nereagující s žádnými louhy... A ostatně - pokud bylo možné bílým prachem, „malým elixírem“, léčit nemoci, proč by „velký elixír“ nemohl zacelovat rány?

Podepřel Fiammettě hlavu a přiložil jí pohár ke rtům.

Uškodit už jí to nemůže. Zbytkem vína vypláchl zranění.

Pak už jen seděl. Hlava mu navzdory veškeré snaze chvílemi klesala, víčka se zavírala. Několikrát měl dojem, že neslyší Fiammettu dýchat. Pokaždé se s trhnutím probral a položil jí dlaň na hrud', aby se přesvědčil. Ale cikánčin mělký dech se dosud nevytratil. Dívka se držela života s divokou zarputilostí vlastní svému rodu.

Neměl bych tu být... Měl bych utéct... Ale únava spolu s nadějí mu neumožňovaly se zvednout. Párkrát se mu zdálo, že se na chodbě ozvaly kroky. Vrávoravě se pokoušel vstát a sáhnout po zbrani. Nicméně dveře zůstávaly zavřené a v domě panovalo ticho.

Nikdo nepřicházel. Vévodovi ohaři se ve městě nevyznají. Smečka pronásledovatelů se pozdržela.

Svíce na stole už téměř dohořela.

Náhlý pohyb na lůžku Sendivoje probral.

Fiammetta seděla a dívala se na alchymistu přítomnými, bdělými očima. Jasnými, ale bez onoho děsivého, horečnatého lesku plného bolesti.

„Ty... žiješ!“ vyhrkl Polák v náhlé radosti.

Usmála se a přikývla.

„Ty unikneš za svítání. Ty opustíš Prahu,“ vysvětlila věcně.

„Musím tady někde ukrýt schránku,“ zavrtěl hlavou. „Nebo počkat, až někdo dorazí a vyzvedne si ji...“

Dívka mu položila prst na rty.

„S ránem vyjede posel, za ním hejno hladových, dychtivých krahujců. Ale sedlová brašna bude prázdná,“ pravila tiše.

„Co tím přesně chceš říct?“

„Fiammetta ti pomohla už předtím. Pomůže ti i teď.“

*

Dveře se s tichým vrznutím otevřely.

Siluetu muže v tmavě zeleném plášti se vynořila z šera chodby přízračně tiše. Jediným pohledem přichozí přelétl místnost před sebou. Pokoj, zalitý kalným ranním světlem, byl prázdný.

Snědý muž v zeleném vstoupil dovnitř, obhlédl pohozené zakrvácené obvazy a krví zbarvenou vodu v misce. Konečky prstů se přesvědčil, že vosk svíce na stole už stačil vychladnout.

Prý k smrti vyčerpaný Polák a polomrtvá cikánka? Muž zavrtěl hlavou. Moji lidé nemají zjevně tak dobré oči, jak by si rádi mysleli. Na dva uprchlíky, kteří už by měli mít duši na jazyku, se ti dva dokázali vzpamatovat a ztratit obdivuhodně rychle.

Lehce strčil do okenice, která zůstala pootevřená. *Jen přivřená zvenčí.*

Naskytl se mu výhled na pražské střechy a stříšky, úzké uličky a do nich ústící změt průchodů a průjezdů.

Zřejmě přinejmenším ona utekla oknem. A jestli on odešel dveřmi, pak ten podezřelý jezdec, co s úsvitem vyrazil tryskem z brány, byl skutečně Sendivoj. A byl pronásledován. Strhl na sebe pozornost důvěřivých honících psů, na jejichž bystrost můj pán tolik spoléhal. Hezký tah.

Upravil si zelený plášť na ramenou.

Zjevně u sebe tu schránku nemá. Ta dívka se nesmí dostat mimo městské hradby!

*

„Na této půdě nebylo lužickému bohu Radegastovi (...) obětováno více lidí, než dnes rok co rok padne za oběť modle alchymie, kameni mudrců. A tak jako lužickým bohem pohlcené oběti končily v jeho ohnivém břichu, zardousí tvůj duch, ďábelský Trismegiste, všechny, kdo se ti dostanou na dosah, ať již dnes nebo v budoucnu.“

Gustav Meyrink: Mnich Laskaris

Preludium pro Fiammettu a Sendivoje: nedaleko Drážďan, před několika týdny

Někdy je lepší nevidět to, na co se člověk dívá.

Polák Michael Sendivoj se právě s široce otevřenými očima snažil nevidět. Myslel na vítr, který skučel za okny opuštěného domu, který mu momentálně poskytl útočiště.

Myslel na krásný dům ve Skotsku, ve městě Baile nam Feusgan, které Angličané nazývali Musselburgh. Na nápis, který trochu marnivě nechal jeho dobrý přítel vytesat do stěny svého obydlí: *Alexander Setonius villam hortos et haec suburbana aedificia fundavit extruxit ornavit...* Neboli: Alexandr Seton založil, postavil a vyzdobil tento venkovský dům...

Na čas, který Michael spolu s hostitelem strávil přemítáním nad nejrůznějšími učenými spisky i nad budoucností Bratrstva. Pokoušel se na chvíli si vsugerovat, že je znovu tam, ve vzdáleném Skotsku, daleko od všeho, co se děje.

Pak ho slabé zasténání jeho společníka donutilo vrátit se do skutečnosti.

Sendivoj se skláněl nad zmučenou troskou, která bývala Alexandrem Setonem.

Ačkoli se Michaelovi podařilo ošetřit vykloubené paže, zachráněný vězeň na tom nebyl dobře.

Seton byl mučen nejprve zavěšením za paže v okovech, a pak natahováni na skřípec. Skutečnost, že zavěšení je považováno za lehčí formu tortury, považoval Sendivoj za značně ironickou. Slyšel od lidí, kteří jí byli vystaveni, o bolestech v hrudi a v břiše, v zápěstích a v pažích. O pocitu, jako by se veškerá krev nahrnula do rukou tak, že měli dojem, že jim musí odkapávat zpod nehtů a sáknout póry v pokožce.

Na následky skřípce se teď mohl podívat zblízka. Svaly a vazy potřhané do takové míry, že se Seton nemohl postavit na nohy, ani zvednout ruku. V jednom nadloktí měl dokonce zlomenou kost, kterou se Michaelovi podařilo srovnat, dokud byl nešťastník v bezvědomí, a upevnit do dlahy. Michaelova představitivost mu chvílemi podsouvala, jak asi zní zvuk napínaných a trhaných tkání, ačkoli nikdy nic takového doopravdy neslyšel. Trnuly mu z toho zuby.

Alexandr měl krom toho strhané nehty a scházely mu dva prsty na levé ruce. Snad proto, že jeho mučitelé považovali pravou ruku za dostatečnou k provádění transmutace kovů, jejíž tajemství se z Alexandra snažili dostat.

Sendivoj si nedokázal představit člověka, který by se v tomhle stavu vůbec dokázal pohybovat v alchymistické kuchyni, natož tam cokoli dělat. I kdyby měl pomocníky. *Možná si už jen chtěli na svém zajatci vybit vztek, napadlo Poláka mimoděk. Protože Alexandr byl sice znalcem světského i církevního práva a alchymie, ale olovo ve zlato proměnit nedokázal. Ani to nikdy netvrdil. To jenom saský kurfiřt si to ve své zběsilé touze po žlutém kovu nechtěl nechat vysvětlit.*

Michael sebou trhl, když dřevěné trámy domu zapraskaly pod náporem větru.

Hlad po zlatě. A slepota. Stejný zdroj utrpení jako u honů na čarodějnice. Pořád totéž, dokola a dokola a dokola...

Michael Sendivoj ze Skorska, polský šlechtic a alchymista, sám sebe považoval za muže schopného se dobře ovládat. Značně

to usnadňovalo společenský život a zajišťovalo obecnou oblibu u význačných lidí, kteří ho rádi zvali a hostili. Ale teď nevěděl, jestli plakat nebo běsnit.

Ačkoli měl, jako všichni členové Bratrstva, slušné znalosti medicíny a lidského těla, nyní se cítil v koncích. Nevěděl, jak příteli dál pomoci, potřeboval by skutečného odborníka. *Kdo by s tímhle dokázal něco udělat?* uvažoval horečně. *Možná Maharal? Nebo Tadeáš Hájek. Jenže oba jsou v Praze!*

Nebyl si jistý, jestli Seton vyvázne bez doživotního zmrzačení. Měl podezření, že tím, jak Alexandra vezl na koni, mu ještě víc ublížil. Vždyť přehali prakticky noc a den. Kolem se zvolna stmívalo a venku se stahovalo na déšť, který snad skryje jejich stopy.

Jenže co jsem měl dělat? Myšlenky mu bezcílně vířily hlavou. *Měl jsem jednu jedinou příležitost. Nedokázal jsem ho tam nechat, chodit kolem a čekat na posily. Veškerá další pomoc je mimo dosah. Potřebujeme urazit co největší vzdálenost co nejrychleji.*

Další Alexandrovo zasténání bylo hlasitější a vězeň otevřel oči.

„Musím... ti předat zprávu... od Bratrstva,“ zašeptal sotva srozumitelně.

Michaela v tu chvíli máloco zajímalo méně. Ale Seton ze sebe vyřázel útržky vět tak naléhavě, že ho nebylo možné zastavit.

„Popel svatého Lazara, relikvie... z kláštera brigitek ji ukradl žhář najatý Římem. Před deseti lety. Teď jsme zjistili, že schránka je v Římě, v domě arcibiskupa Schöenberga. Ale ten neví, co má... kulatá stříbrná schránka, velká tak do dlaně... červený prach, co mění olovo ve zlato. Získej ho. Spěchej. Musí se dostat do Prahy... Popel svatého Lazara... Karmínový lev.“

Polák opatrně položil příteli ruku na čelo: „Samozřejmě. Získám ho. Ale nejdřív tě dostanu do bezpečí. Zítra seženu vůz. Teď odpočívej. Odpočívej.“

Sendivojovi se chtělo nahlas klít, ale neodvažoval se ze strachu, že ho někdo uslyší. Dům stál sice na samotě, ale Polák věděl, že prozatím sice unikli, ale vyhráno ještě zdaleka nemají. Žádné vi-

ditelné světlo a žádný povyk! Jen tak si mohl být jistý, že pozornost náhodného kolemjdoucího se neobrátil ke strašidelně vyhlížejícímu a zdánlivě opuštěnému stavení.

Tak Alexandr ve skutečnosti věděl o esenci, která proměňuje kovy! Nedokázal ji sice vyrobit, ale věděl, kde se nachází. Tušili to jeho vězňitelé? Nebo je to krutý žert osudu? Morbidní náhoda, že Setona zadrželi kvůli tajemství transmutace ve chvíli, kdy pátral po reálných možnostech, jak ji uskutečnit?

Ztýraný učenec jako by se vyčerpáním zhroutil do sebe. Michael mu opatrně podržel u rtů pohár s vodou, pak důkladně zakryl okno a ve zvolna temnějícím pokoji zažehl svíčku. Měl pocit, že Alexandrovi se vytrácí světlo z očí stejně rychle, jako mizí poslední sluneční paprsky z oblohy. Mohl jen sedět. Bdít. Čekat. Přemýšlet. *Karmínový lev, Karmínový lev...*

Karmínový lev.

To byla poslední slova Alexandra Setona.

Těže noci, o několik hodin později, zemřel.

*

Řím, téhož roku

Zloděj vstoupil do domu hlavními dveřmi. Služebnictvo se mu uctivě klanělo a všechny prostory se mu zdály otevřené.

Michael Sendivoj si udržoval příjemný společenský úsměv a jistotu někoho, kdo na hostinu v jednom z nejhonosnějších sídel v Římě přece zcela samozřejmě patří. Byl ostatně šlechtic. A vítaný host, kterého dokonce hostitelka musela přemlouvav, aby přišel, protože je jinak velmi zaneprázdňený.

Sendivoj nebyl nijak uhrančivě krásný muž. Hnědé vlasy měl pečlivě zastřižené a trochu ustupující, takže odhalovaly vysoké přemýšlivé čelo. Ačkoli mu ještě nebylo dvacet, vypadal a dokázal působit starší - a záměrně tak činil, aby mu bylo nasloucháno s větší vážností.

Zelený drak, karmínový lev

Dokázal se vkusně oblékat a přirozeně mile a zdvořile se chovat i ve chvílích, kdy mu to zrovna nebylo ani v nejmenším po chuti. Jako právě teď.

„Dobry večer,“ hluboce se uklonil hostitelce. „Vidím, že v domě svítí všechny svíce, aby vyniklo, jak jste půvabná.“

Mladičká rusovláska se polichocně usmála a koketně pohodila hlavou: „Jsem ráda, že jste přišel.“

„Pouze kvůli vám,“ znovu se uklonil, tentokrát jen lehce. *To se ti to utrácí za svíce a víno a dobré jídlo, když to není z tvého,* pomyslel si. Snažil se odhadnout, odkud zrzka pochází. *Italsky hovoří jako rodilá mluvčí, nějaké slušné vychování zjevně taky utrpěla... Nejspíš několikátá dcera jednoho z menších venkovských šlechticů. Dost možná je v Římě s tichým souhlasem své rodiny. Zdalipak jí cena za všechen ten přepych přijde přijatelná?* Nic z toho, o čem přemítal, nedal ani v nejmenším najevo.

„Zatančíme si?“ navrhl spiklenecky a provedl elegantní rive-rentzu, když viděl, že se blíží další urozený host a podle lehkého nakrčení dívčina obočí odhadl, že rusovláska nechce s dotyčným mluvit. Zrzka úklonu opětovala. Polák naznačil polibek na vlastní ruku, hostitelka také přitiskla rty na svou dlaň a vložila útlou ruku do jeho, aby se oba polibky spojily.

Vyšli na parket.

„Můj zachránče,“ zasmála se, čímž Sendivojův odhad o nevítané společnosti potvrdila.

Chvíli se spolu pomalými kroky sunuli sálem při vcelku nudné a konvenční pavaně. Michael musel uznat, že se rusovláska velmi hezky směje. O to hůř se cítil. Z toho, v jaké situaci je ona. Z toho, v jaké situaci je on sám.

Když hudba na chvíli utichla a hostitelka mávla na hudebníky, rychle se omluvil a odspěchal. Tušil, že dívka žádá o svižnou gagliardu a neměl v úmyslu se před ní natrásat jako načepýřený kohout. A pokud měla zrzka v oblíbě la voltu, tím spíš chtěl zmizet. La volta byla považována za nemravný až skandální tanec a Michael ho sice ovládal, ale nechtělo se mu tu rozmarnou krásku

zvedat při otočkách do výšky, až by jí byly vidět střevíčky a lem spodniček. Ani nemluvě o tom, že by při téhle figuře měl zajet rukou pod spodní okraj jejího korzetu, aby dívku snáz zvedl. Ne, nepřišel sem proto, aby dělal dojem na tohle okouzující děvče, které si pravděpodobně nechávalo udělit rozhřešení za své poklesky od téhož starého preláta, s nímž se těch poklesků dopouštělo. Od muže, jemuž patřilo všechno to bohatství kolem. Od trevírského arcibiskupa Schönenberga.

Polák se chopil příležitosti a začal obcházet jednotlivé hosty, aby je pozdravil. Respektive obcházet dům. Všechno obhlédnout a zajistit si, že jeho přítomnost budou všichni vnímat, ale jen jako neurčitý šum, o nic výraznější než tóny klavichordu, flétny a violy da gamba.

„Promiňte, pane,“ oslovil ho opatrně sluha. „Je zde nějaký muž, který si s vámi přeje hovořit. Ale nepovažuje za vhodné vstoupit dovnitř, protože nebyl pozván. Představil se jako signor Lunetta.“

„Možná má jen cestu okolo a chtěl mě pozdravit,“ usmál se Polák. „Promluvím s ním venku, nechci jeho zdržovat a naši půvabnou hostitelku zatěžovat.“

S tím se svižným, ale neuspěchaným krokem vydal z hlavního sálu po schodech dolů k předpokojům. Sluha ho doprovodil, ale pak ho s diskrétní úklonou zanechal ve společnosti příchozího.

Lunetta se pochopitelně ve skutečnosti jmenoval úplně jinak, Michael nevěděl jak a vědět to nechtěl. Označení Lunetta neboli Srpek odkazovalo k jeho spřízněnosti s polskými šlechtickými rodinami známými dohromady jako Ostoja, které měly v erbu dva od sebe odvrácené srpky oddělené křížem v rudém poli a jako klenot černou dračí hlavu chrlicí oheň. Michael několikrát uvažoval, jestli s ním Srpek není nějak příbuzný, ale nikdy po tom nepátral.

Byl to zvláštní člověk. Ne snad zvláštní svým vlivem, majetkem nebo zjevem. Měl světlé vlasy a modré oči, které pozorovaly

okolní svět s určitou přímostí a nezákladností. Čím vynikal, nebylo od pohledu patrné. Šlo o dokonalý hudební sluch a především o zarputilou nevíru v Boha.

Lunetta sloužil Bratrstvu k poskytování alibi a těžko by kdo našel chladnokrevnějšího křivopřísežníka. Modrooký dokázal lhát s rukou položenou na Bibli i na kříž, aniž by shrbil záda, aniž by sklopil víčka, aniž by se mu zachvěl hlas.

Pokud dal svoje osobní čestné slovo, vždy je dodržel a byl naprosto spolehlivý. Ale s náboženstvím, které pro mnoho členů Bratrstva představovalo duchovní oporu, zacházel jako s nejhorší tmářskou pověrou.

Některé to zaráželo, ale nikdo mu to neměl doopravdy za zlé. Lunetta měl být živoucím důkazem svobody smýšlení, kterou Bratrstvo hlásalo a skrytě se jí oddávalo, když už to na veřejnosti nebylo možné.

„Dobrý večer, signore,“ pozdravil ho Michael zdvořile.

„Dobrý večer, pane Sendivoji.“ Srpek veškerým svým vystupováním působil tak čestně a otevřeně, až Poláka bodlo u srdce pokaždé, když s ním musel mluvit. Pokaždé, když se mu Lunetta podíval zpřímá a bez obav do obličeje. Jako někdo, kdo nemá co tajit.

„Děkuji, že jste přišel.“ Sendivoj si odkašlal.

„Osaměli jsme,“ pousmál se křivopřísežník pohotově, „neztrácejte čas, ať vás někdo v sále nepohřeší.“

„Budu možná později potřebovat vaši pomoc s přípravou další cesty,“ dodal Sendivoj. „Míním jet přes benátské území na sever, a pak přes Stuttgart.“

„Připravím, co bude potřeba,“ ujistil ho Lunetta.

Michael Sendivoj přikývl. Nepochyboval, že modrooký všechno zařídí a s klidem v duši dosvědčí a odpřísáhne, že během dneška byli spolu v předpokoji a rozmlouvali, kdyby se kdokoli kdykoli ptal.

S tím zanechal Lunettu na místě a prosmýkl se do části arcibiskupova domu, kde rozhodně neměl co pohledávat.

Zdalo se, že štěstí mu přeje. Rusovláska si dopřávala natolik velkou slavnost, že zaměstnala veškeré služebnictvo, každého, kdo jen měl ruce a nohy.

Polák našel schodiště dolů, které hledal. Od jedné z dlouhých voskovic na chodbě si zapálil vlastní nevelkou svíčku, kterou si přinesl a o níž věděl, že z ní příliš neodkapává vosk. Tam, kam mínil sestoupit, panovala naprostá tma.

Zastavil se u masivních dveří a vylovil svoje osvědčené šperháky, dosud pečlivě ukryté v oděvu a omotané látkou, aby necinkaly. Postavil svíci na římsu a chvíli se lopotil se zámkem. Při sebemenším šramotu v okolí strnul a naslouchal. Ale nikdo se neblížil, žádné hlasy ani kroky. Nahoře v domě hrála hudba a hosté tančili.

Konečně se ozvalo vytoužené cvaknutí.

Sendivoj si pomalu a opatrně otevřel, proklouzl přes práh a zavřel za sebou.

Sklepní místnost bez oken vypadala vskutku jako pokladnice ukazující sběratelskou vášeň a nábožný zápal svého majitele. Všemu vévodil masivní kříž posázený drahokamy, který obklopovaly nejrůznější relikviáře ze zlata a stříbra, v nichž byly uchovávány ostatky svatých.

Na vyřezávaných truhlách a stolcích stály jemně tepané skříňky ve tvaru chrámů, paží či nohou. Průhledné štíhlé nádoby, podpírané kovovými figurkami andělů, určené k vystavování prstních kůstek. Složitý medailon a v něm údajně uložený pravý trn z Kristovy trnové koruny.

Kdyby byly pravé všechny, co jich je po světě, pomyslel si jízlivě polský alchymista, *vydalo by to množství trnů nejspíš na slušné houští, které by zvládlo obrůst pražský Hrad.* O počtu spodních čelistí svaté Anežky a hlav svatého Jana Křtitele, o nichž se doslechl, že jsou na prodej, raději příliš nerozjímal.

Neměl mnoho času, malá svíčka hořela rychle.

Systematicky procházel všechna zákoutí, dokud nenašel, co hledal.

Taková maličkost. Taková nezdobená, obyčejná věc. Sendivoj

sevrhel ruku kolem prosté kulaté schránky. Doufal, že pocítí nějaké zadostiučinění, ale nic takového se nestalo. Jen se mu znova vybavila tvář k smrti zmučeného Setona. Pomalu vydechl. Pak rychle schoval svou kořist do taštiny u pasu, kterou z valné části zakrýval krátký módní pláštík nošený přes jedno rameno.

Polák se protáhl ven, aniž si všimal ostatních relikvií. Napadlo ho, že kdyby předem věděl, jak přesně schránka s Karmínovým lvem vypadá, mohl si nechat udělat kopii a prostě je vyměnit. Ale na to neměl čas a Setonův popis prostě nebyl dostatečně podrobný.

Zloděj za sebou opatrně zavřel a po chvíli soustředěného úsilí zase zamkl. Zhasil svíci, vyplížil se po paměti po schodech nahoru. Rozhodl se, že ještě na chvíli překoná svou nechuť a bude milý a společenský. Pak se nechá někým doprovodit ven a ke kočáru, aby ho viděli odjíždět. Aby nemohlo být pochyb, že Michael Sendivoj v průběhu celého večera nebyl ani na chvíli sám. S trochou štěstí bude při tak rozsáhlé sbírce relikvií trvat hodnou chvíli, než ztrátu někdo zjistí. Schönenbergova rusovlasá milenka nevypadala jako ten druh osoby, který by se denně chodil kochat ostatky svatých. A Schönenberg sám má určitě plné ruce práce v trevírské diecézi. Dost možná uplynou měsíce, než si někdo všimne, že něco schází. Popel svatého Lazara. Karmínový lev.

*

Stuttgart, téhož roku

Sendivoj minul zdi Stiftskirche i hlučné tržiště. Jeho kůň se už sotva vlekl a Stuttgart byl konečně bezpečným místem, kde bylo možné se na delší čas zastavit a odpočinout si. Pak bude muset dál. Do Prahy.

Chvilími měl dojem, že se schránka s Karmínovým lvem začíná žhavit a propalovat se mu látkou až na kůži. Rychle tu představu zahnal.

Altes Schloss, neboli Starý zámek, byl vcelku působivá budova obklopená vodním příkopem. Obzvláště díky ambiciózní přestavbě, ve které se zdejší vládce rozhodl pokračovat a navázat na úsilí svého předchůdce. Nad bránou se vyjímal malovaný rodový erb, troje černé jelení paroží.

Nemohlo být pochyb, že stuttgartský pán, vévoda Württemberk, přijal Poláka nad očekávání přívětivě. A Sendivoj byl nadmíru vděčný. Tedy až do okamžiku, kdy padla věta:

„Nesmírně by mě potěšilo, kdybyste mi předvedl něco z tajemného alchymistického poznání. Říká se o vás, že jste moudrým adeptem vysokých umění.“

Polákovi ztěžkla výborná večeře v žaludku.

„Obávám se, že pověsti značně přehánějí,“ bránil se. „Umím sotva pár jarmarečních triků, nic, co by mohlo zaujmout muže tak světaznalého a vzdělaného jako jste vy.“

„Musím na tom trvat,“ usmíval se vévoda. „Řekněme, že by to mohla být vhodná a příjemná kratochvíle! Jsem zvědavý! A vlastním i vcelku dobře vybavenou alchymistickou dílnu. Můžete alespoň jako znalec vyzkoušet, zda je opravdu radost v ní laborovat.“

Netušil jsem, že Württemberk holduje alchymii, uvědomil si Sendivoj. Odkdy? Jsem tak špatně informovaný, nebo jde o nějakou jeho novou zálibu a rozmar? Vždycky vypadal, že ve volném čase se leda tak dává na modlení.

„Opravdu není moc co k vidění,“ pokusil se ještě vykrotit.

„Jsem nenáročné publikum,“ odbyl ho vévoda. „Pojďme.“

Sklepní místnost připomínala Polákovi trochu tu, ve které nedávno kradl. Nebo ještě lépe kobku. Temnou, chladnou kobku, ze které málokdo vyjde živý.

Ale když se rozhlédl, musel uznat, že vybavení je prvotřídní a Württemberk do něj musel investovat celé jmění.

Skromně si vybral základní ingredience a rychle vymýšlel, čím by svého hostitele zaujal - ale zase ne příliš.

„Tento louh se má pozoruhodně k železu,“ vykládal vévodovi

zdvořile. „Jak vidíte, útočí-li plnou silou na kov, železo se obrní... pohledte, vzniká vrstva... ano, tak... a přes ni již dále železa neubývá. Ačkoli voda obvykle rozmělnjuje a oslabuje substance, v tomto případně posiluje a oživuje, jako by se žíznivý člověk napil.“

Připravil si ředěnou kyselinu a vložil do ní jiný kousek železa.

„Tentokrát, můj pane, je železo pohlceno,“ okomentoval výsledek.

„To je fantastické! Tak málo stačí, aby byl výsledek zcela rozdílný! Voda, obyčejná voda!“ liboval si Württemberk. „Jak velké zázraky se někdy skrývají ve skromném hávu. To je nepochybně jedno z pravidel vysokého umění.“ Významně pohlédl na Sendivoje, který se cítil čím dál víc nesvůj. „Pokračujte, příteli, prosím!“ vybízela ho stuttgartský pán.

Polák jen rozpačitě přikývl. Nenapadalo ho, jak se z celé situace vyvléknout. I kdyby v sobě našel dost drzosti, aby další pokus odmítl uskutečnit, nebyl si vůbec jistý, jaké závěry - a následky - by z toho hostitel vyvodil.

Když už měl připravenou kyselinu dusičnou, zahřál ji a vhodil do ní stříbrnou minci. Mlčky sledoval, jak se kov rozpouští. Nezadržitelně. Neúprosně.

Zatímco odpařoval roztok, dával si zcela reflexivně pozor, aby se nenadýchal výparů. To byla vždycky ošemetná část práce v alchymistické kuchyni a ne jeden adept tajných nauk se už tímto způsobem zvládl připravit o život, ať již postupně a nenápadně, nebo náhle.

Po chvíli Sendivoj dramaticky pozvedl nádobku s výsledkem:

„Hle, lunární lough neboli dusičné žíravé stříbro!“

„A co to dokáže?“ zajímal se Württemberk. Záblesk dychtivosti v jeho očích se Michaelovi ani v nejmenším nezamlouval.

„Léčil jsem s jeho pomocí novorozené děti,“ opáčil. „Některé nemoci lze zastavit kapáním roztoku do očí.“

Ano, tenhle přípravek není vždycky úplně dobře snášen, táhlo mu hlavou. Může v očích způsobit zánět. Ale dává alespoň něja-

kou naději dětem lehkých žen, které jsou prolezlé pohlavními chorobami, z nichž leckteré se přenášejí na nešťastný plod jejich bídného života.

„Pozoruhodné!“ zajásal hostitel, ale jeho zájem trochu ochladl.

Jakmile Sendivoj připravil roztok, Württemberk zvědavě chňapl po nádobce. Ve své neopatrné dychtivosti si trochu obsahu vylil na ruku. Zkoušel ji otřít kapesníkem, ale následkem byly černé skvrny, rozmazané všude kolem.

Ať dělal, co dělal, ať se snažil umýt si ruku ve vědru s vodou jak chtěl, podivná hrozivá černá kresba mu zůstala.

„Ach ano, také barví. Velmi důkladně,“ podotkl Polák a potlačil úšklebek. „Nelekejte se. Časem se barva ztratí, jen nejde umýt hned ani snadno. Ale lunární louh lze díky tomu používat k barvení látky nebo vydělané kůže. Třeba přes šablonu, aby vznikly žádoucí ornamenty.“ Nechtěl, aby hostitel zbytečně zpanikařil. *A ve směsi s okrem je lunární louh základem pro stříbřitou sklářskou lazuru, dodal v duchu. Ale už teď jsem mu toho navykládal víc než dost.*

„Jsem již velice unavený,“ pronesl zkroušeně a omluvně. „Musím vás požádat, abyste mi prominul, že se potřebuji odebrat na lůžko.“

„Ale jistě, jistě,“ propustil ho mávnutím zčernalé ruky vévoda. „Zítرا si promluvíme.“

*

Druhý den u společného oběda měl Württemberk jemné kožkové rukavičky.

Michael Sendivoj byl unavený a nevyspalý. Během dopoledne se mu dařilo zůstat v pokoji pro hosty a jakémukoli kontaktu se vyhnout, ale dost dobře nemohl odmítnout dělat hostiteli společnost při poledním jídle.

Zvažoval, že by předstíral nemoc, ale to by měl vévoda záminku bránit mu v odjezdu. A Sendivoj se zvolna vzdával myš-

lenky na odpočinek ve Stuttgartu. Čím dál víc si přál být zase na cestě, na zapadlé opuštěné cestě daleko od lidí.

„Říkal jsem si,“ nadhodil opatrně, „že vás už dál nebudu zatěžovat a vyrazím dál.“

„Kam že jste to měl namířeno?“ zeptal se vévoda nenuceně.

„Do Bavorska,“ zalhal Michael se stejnou společenskou lehkostí, ale pohled pro jistotu upíral do talíře, na němž se nacházela kaše z hovězího masa, která úžasně voněla sladkým vínem, medem, rozinkami, mandlemi, skořicí, zázvorem, pepřem a šafránem.

„Co kdybyste se naopak pozdržel?“ navrhl hostitel. „Není přece kam spěchat. Ocenil bych oduševnělou vzdělanou společnost. A byla by škoda, kdyby moje alchymistická dílna zela prázdnotou, nemyslíte? Nepochybujte o tom, že bych vás zahrnul poctami...“

Zahrnul poctami, pokud bych třeba zvládl tajemství transmuce? Nebo kdybych to zdatně předstíral? pomyslel si Polák. Co to má vůbec znamenat? Pořídil si alchymistickou kuchyni a teď do ní zavře prvního alchymistu, co půjde kolem?

Věděl, že to není pravděpodobné. Sendivojovo jméno už mělo ve světě jistý zvuk v souvislosti s naukami Herma Trismegista.

Nebo hůř. Württemberk zjistil, že jsem vyrval Setona z žaláře saského kurfiřta. A předpokládá, že znám Setonovo domnělé tajemství. Michaela polil studený pot. To snad přece ne! Mezi zdejšími a saským pánem nepanuje momentálně přátelství ani porozumění. Proto jsem se tu odvážil zastavit. Kurfiřt by se jen sotva chlubil tím, že nechal uvěznit skotského šlechtice. Navíc bezdůvodně nebo jen pod velmi chabou záminkou. A že ho pak ještě nedokázal uhlídat. Saský vládce může tušit, že jsem Setonovo zmiizení zařídil já. Ale neodvážil by se mě oficiálně nařknout nebo otevřeně pronásledovat. Ne mimo hranice svého území.

Dovnitř vstoupili sluhové s dalším chodem, kterým byly veverky v černé omáčce a zvěřina, kterou si hostitel zjevně mohl dovolit jíst. Jenže jak se otevřely dveře, Sendivoj si všiml dvou strážných

v honosné uniformě, kteří stáli z vnější strany každý po jedné straně veřejí. Byl si jistý, že když vstupoval, tak tu ještě nebyli.

„Opravdu musím odjet,“ prohlásil Polák naléhavě, sotva se trochu vzpamatoval. Na stole se mezitím objevily figurky zvířat a napodobeniny rostlin z cukru. Vévoda rozhodně dával okázale najevo své pohostinství, ale host neměl na drahý cukr chuť ani v nejmenším. „Moji přátelé v Bavorsku by mě postrádali, dělali by si starosti, jestli se mi cestou něco nepříhodovalo.“

„Můžete jim napsat dopis,“ odušil vévoda líně. „Třeba hned po obědě. Aby věděli, že jste v pořádku, že jste u mne hostem.“

Ve tváři mu probleskla nevole nad tím, že jeho přání není splněno okamžitě a bez námitek. Nevole, která se u mocných mužů mohla rychle změnit v hněv.

On mě tu vážně nechá uvěznit, pokud se budu vzpírat, došlo Sendivojovi. Zbytek oběda nechal téměř netknutý. Řeč raději odvedl k všeobecným banalitám, aby vévodu zbytečně neprovokoval a zároveň aby neseděli u stolu v trapném tichu.

„Mohli bychom se odpoledne bavit dalšími pokusy,“ navrhl Württemberk, když dojedli a odebrali se do hudebního salonku. Než se mohl Michael opět začít vymlouvat, ozvalo se zaklepaní a do místnosti nahlédl sluha.

„Promiňte, že ruším, pane,“ pronesl zdvořile, „ale nechal se ohlásit jakýsi mladý pán z Polska a žádá, abyste ho přijal. Jmenuje se Lucjan Walery Ostoja.“

Michael marně přemýšlel, zda mu to jméno něco říká. *Kdo to může být? Co tady dělá? Proč sem přijel?*

„Uveď ho,“ přikázal vévoda stroze.

Sluha s úklonou odešel a Württemberk se pátravě zadíval na Sendivoje. „Váš příbuzný?“ zajímal se.

„Svého druhu,“ odvětil alchymista opatrně. „Ostoja je skupina většího počtu rodin, které sdílejí barvy a erb...“ Úmyslně vykládal pomalu a rozvláčně, aby nemusel říct nic konkrétního a neohrozil tak pozici, z níž by neznámý příchozí mohl chtít vystupovat, ať už byla jakákoli.

Zelený drak, karmínový lev

Pravděpodobně opakoval jen to, co vévoda v rámci přehledu o polské šlechtě stejně věděl. „Ačkoli mezi sebou jednotlivé rody nejsou pokrevně spřízněné a nijak často se nespojují sňatkem, jsme vlastně všichni příbuzní.“

Pak se otevřely dveře a vysoký modrooký polský šlechtic se uklonil před vévodou.

Sendivoj vynaložil nemalé úsilí na to, aby zachoval neutrální výraz. *Lunetta!*

„Buďte zdrav, pane. Co vás přivádí?“ otázal se Württemberk.

„Jsem zrovna na cestách a považoval jsem za svou povinnost vyjádřit vám soustrast nad smrtí vaší ženy Uršuly,“ sdělil mu křivopřísežník uctivě.

„Už je to téměř rok,“ vévoda si povzdechl a pokynul příchozímu, ať se posadí.

„Rád bych se za ni pomodlil a nechal sloužit mši ve Stiftskirche,“ svěřil se modrooký tak upřímně a bezprostředně, že i Sendivoj na chvíli zapomněl, proč je právě od Lunetty takové prohlášení bezobsažné. „Setkal jsem se s ní jen jednou, ale byla to nesmírně vlídná a vzdělaná žena.“

Alchymista mlčky sledoval, jak se Württemberkův nevrlý panovačný výraz mění v masku hlubokého smutku.

*

„V Římě se mi doneslo, že Württemberk se po smrti své manželky dost stáhl do sebe. A začal se velmi zajímat o alchymii. Dost možná se pro něj stala posedlostí.“

Lunetta se nedbale opřel o rám dveří. „Napadlo mě, že byste sem raději neměl chodit, ale už se mi nepodařilo dostihnout vás na cestě.“

„Dobře, že jste tady.“ Sendivoj polkl. „Obávám se, jestli Württemberk nezjistil, jakou roli jsem hrál ve Setonově útěku a co od Setona v Sasku chtěli...“

„To je málo pravděpodobné,“ mínil modrooký klidně. „Ale

něco ve vévodově výrazu, když s vámi mluvil, jsem shledal znepokojivým.“

„Chová se, jako by mu přeskočilo,“ otrásl se Sendivoj.

„Možná mu skutečně přeskočilo. Jen si toho ještě nikdo pořádně nevšiml.“

„Upíná se k alchymii, ke zlatodějství.“

„Nebo doufá získat zázračný prostředek, který by mu ženu vrátil,“ ucedil Lunetta.

„Musí přece vědět, že to je nesmysl!“ vybuchl Sendivoj, ale vzápětí pod křivopřísežníkovým upřeným pohledem zmlkl.

„Děkuji, že jste přijel,“ zamumlal a v duchu musel uznat, že Lunetta je velmi dobře informovaný a dovedně sbírá společenské drby. „Nebýt vás, nejspíš bych už dnešní noc netrávil ve svém pokoji, ale ve vězení.“

Naštěstí se vévodovi nechtělo dělat scénu před urozeným svědkem, který je ještě ke všemu možná můj příbuzný, byť sebevzdálenější.“

„Nepochybují, že Württemberk něco vymyslí, aby se mě zbavil,“ prohodil křivopřísežník nevzrušeně. „Proto musíte uprchnout co nejdříve. Pokud to bude možné, setkáme se později v Kladsku.“

*

Podzemní hrobka byla chladná, vlhká a temná. Ve světle těch několika svic vypadala vévodova bledá tvář a horečnaté oči téměř přízračně.

„Jak jste se něčeho takového vůbec mohl odvážit?“ zeptal se Lunetty už po několikáté. „Copak to není hřích? Copak to není proti Bohu?“

Ale až nyní mu modrooký odpověděl:

„Svou ženu jsem miloval právě tak hluboce jako vy tu svou. Může být takový cit proti Bohu?“ Pečlivě pozoroval vévodův výraz. „Ještě pořád se můžeme sebrat, odejít a předstírat, že se naše předchozí rozmluva nikdy neuskutečnila,“ dodal.

Württemberg položil dlaň na náhrobek své manželky a pomalu, jakoby pro sebe, zavrtěl hlavou.

„Vám není nic svaté,“ zamumlal.

Lunetta neodpověděl. Zachoval kamenný výraz a nechal stuttgartského pána napospas jeho vlastním pochybnostem a vnitřním démonům.

Samozřejmě, že není, pomyslel si Sendivoj, který kráčel za nimi. Naskočila mu husí kůže. Slyšel, že Lunettova žena zemřela při porodu prvního syna. Ona - a dítě také. Ale nikdy si nepřipouštěl, jak bezbřehé muselo být rytířovo zoufalství. A jak absolutní ztráta víry.

„Přineste další svíce,“ přerušil jeho myšlenky Württemberkův hlas. Alchymista zcela automaticky přešel k výklenku opodál, kde byl uložený olej do lamp a bělala se tam zásoba voskovic. Lunetta k němu přistoupil a několik svic převzal, aby je mohl zapálit.

„Jak?“ zašeptal Sendivoj v návalu náhlé neodolatelné zvědavosti a děsivé fascinace. „Jak můžete... být tak...“ U slova „bezbožný“ se zarazil, protože nevystihovalo přesně to, co chtěl říct.

„Pokud bych připustil, že všemohoucí milující Bůh dovolil, aby se mi stalo to, co se stalo, musel bych přejít na stranu Jeho protivníka. A já mám lidi docela rád a nechci jim působit utrpení.“ Z Lunettova chladného pohledu přeběhl alchymistovi mráz po zádech. „Takže se raději spokojím s vysvětlením, že žádný Bůh není. Mrtví hnijí v zemi a nic je netrápí. Není peklo a není nebe. Vše, co se děje, je následkem kruté náhody a lidských rozhodnutí. Otázka pravděpodobnosti, jak by řekl Gerolamo Cardano.“ S tím se vydal zpátky k vévodovi.

Sendivojovi chvíli trvalo, než se sebral. Nejraději by se proklel za to, že položil otázku, když nebyl připraven, že dostane odpověď. Bylo by nejnazší odbýt celou záležitost tím, že Lunetta prostě žalem zešílel. Jenže logika jeho úvah v sobě měla cosi průzračně neúprosného. A navíc si Sendivoj dokázal velmi živě před-

stavit Lunettu jako dobrovolného a oddaného služebníka Satanova.

Ta představa vykreslovala někoho, kdo se chladnokrevně dopouští náhodných vražd a nepopsatelných ukrutností, zdánlivě bez důvodu, bez motivu. Jen proto, aby zvýšil míru lidské bídy a bolesti na světě. Někoho, koho nelze dopadnout a nelze zastavit.

„Bude potřeba otevřít hrob,“ konstatoval mezitím modrooký a vévoda chvíli vypadal, že se zhroutl. Nakonec ale přikývl a všichni tři muži se opřeli do kamenné vodorovné náhrobní desky zdobené reliéfem. Nikdo ani nezmínil, že na tak těžkou práci by bylo vhodné zavolat služebnictvo.

„To stačí,“ řekl krivopřísežník a položil ruku na zdobenou rakev ležící pod deskou. Zavřel oči a začal cosi zvolna recitovat v jazyce, kterému ani Sendivoj ani Württemberk nerozuměli.

Pak náhle, snad uprostřed slova, zmlkl a obrátil se na alchymistu.

„Vaše přítomnost mě ruší,“ zasykl lehce nepřátelsky.

„Běžte prosím ven a počkejte na nás u koní,“ požádal vévoda zdvořile, ale hlas mu nedočkavě přeskakoval.

„Ať sem nikdo nevstupuje a neruší nás,“ dodal Lunetta rozhodně. Zjevně měl na mysli tři zbrojnoše, kteří čekali nedaleko vstupu do hrobky a bylo jim řečeno, že urození pánové se chtějí pomodlit nad hrobem paní Uršuly.

Sendivoj přikývl, uklonil se a odešel. Cestou po schodech nahoru na světlo cítil, jak se mu málem podlamují kolena. *Lunetovi se to podařilo! Dostal mě ze zámku a za vodní příkop. Mám k dispozici koně.*

„Pojedu napřed na Altes Schloss, zima tam dole mě nějak zmohla,“ sdělil stručně zbrojnošům. „Vévoda přijde za chvíli, ale zatím si nepřeje být jakkoli vytrhován z modliteb.“

Muži jen přikývli a nikdo mu nebránil, když se vyhoupl do sedla.

Mám koně... a slušný náskok.

Po Lunettově tváři tančily stíny a plamínky svíc se mu zrcadlily v očích. Bylo vidět, jak se mu ruka, položená na rakvi, náhle křiví v křeči. Jak se mu s posledními nesrozumitelnými slovy zaříkávání zpomaluje dech, jako by rytíř opouštěl svět živých.

Vévoda se samou dychtivostí trochu naklonil dopředu.

„Je tady,“ vypravil ze sebe Lunetta. Plameny svíček se lehce zachvěly. Pak silněji.

„Dokážete mi ji vrátit? Nejen duchem, ale i tělem?“

„Něco... mi říká,“ zarazil ho gestem modrooký.

„Ona s vámi rozmlouvá!“

„Mluvím s vaší mrtvou paní právě tak, jako jsem před lety hovořil se svou.“

„Proč... proč ji neslyším také?“ zeptal se vévoda a sám měl pocit, že ta otázka zní hloupě a naivně.

„Nevím... provedl jsem takovouto seanci jen jednou, před lety. Tehdy jsem byl v hrobce sám a nebyl jsem rozhodně úspěšný na první pokus. Trvalo mi dlouho, než jsem cokoli začal slyšet, utratil jsem téměř všechny rodinné peníze za služby mudrců, kacířů i šarlatánů, odvážil jsem se všeho. Tenkrát kvůli sobě. Nyní kvůli vám, protože máte stejný žal.“ Lunetta měl oči široce otevřené a zároveň zapadlé ve stínu.

„Co říká?“ zamumlal vévoda slabě.

„Že máte rozlít olej po zemi a zažehnout ho. A že ji poznáte po barvě.“

„Co to znamená?“

„Nemám tušení. Ale asi bychom to měli udělat.“

Württemberg přikývl. Rozlil zásobu oleje určeného do lampy a zapálil ho.

Oba muži se naklonili blíž, nakolik se jen odvážili. Obezřetně natahovali ruce před sebe, aby měli představu, nakolik silný je žár.

Náhle se plameny prudce zbarvily do podivné bledé zelené.

Württemberg instinktivně ucukl a divoce se rozhlížel všude kolem oslněnýma očima.

Lunetta nenápadně schoval zbytek tibetského tinkalu, který předtím vhodil do ohně. Příměs, kterou získal i s instrukcemi od Sendivoje, svůj účel splnila více než dobře. Na všech portrétech, jež rytíř na Starém zámku viděl, byla paní Uršula zobrazena v zelených šatech.

„Je to ona, je to opravdu ona!“ Vévoda na chvíli složil hlavu do dlaní.

Polák si v duchu oddechl, že Württemberg navzdory své posedlosti ví o alchymii jen velmi velmi málo. Na druhou stranu ani on sám by bez Sendivoje nevěděl o mnoho víc.

Všiml si, že vévodova dychtivost náhle opadla. Ustoupila něčemu jinému. Provinilosti? Ale proč? Protože ruší manželčin klid?

„To, co mi sděluje, mě znepokojuje,“ řekl proto nahlas. „Zvažuji, jestli jsme skutečně zavolali správnou duši.“

„O čem mluví?“

„O... zklamání...“

Württemberg se okamžitě stáhl do sebe:

„Nemyslel jsem to tak... Nikdy přece netrpěla nedostatkem. Nechoval jsem se k ní nijak špatně.“

„Obávám se, že ji ranilo něco jiného.“ Lunetta horečně přemýšlel.

„Vždycky pro mě byla ona ta nejdůležitější!“

„Možná bychom toho měli nechat,“ navrhl Polák s výrazem plným obav a pochybností.

„Ne! Mluvte!“

„A odpustíte mi, když budu tlumočit, můj pane?“

„Všechno odpuštěno!“

„Neměla příliš pocit, že je pro vás ta nejdůležitější. Chtěla se těšit z vaší přízně. Ale... smrt si ji vzala, než...“

„Pořád jsem si myslel, že je dost času! Že se k ní přece vždycky vrátím! Že s žádnou jinou než s ní nebudu trávit stáří!“ mumlal

Zelený drak, karmínový lev

vévoda napůl nesrozumitelně. „Ty všechny ostatní byly jen pomíjivá zábava! Nemyslel jsem si... nechtěl jsem ji ranit...“

Lunetta ztratil rovnováhu, jako by ho neznámá síla uhodila do hrudi. Svíčka nad hrobem podivně zaprskala a vyšlehla. Rytíř upadl a snažil se popadnout dech.

A nevdechnout přitom prach a smítka, která hodil nad voskovici.

„Řekla mi, že tohle všechno vám může prominout.“ Sklopil pohled. „Ale pokud se pokusíte ji navrátit, tak vám to nepromine. Řekla, že pokud se znovu oženíte, tak vám promine. Ale pokud se k nové ženě budete chovat stejně špatně jako k ní, tak vám to nepromine.“

„Kde je?! Kde?! Chci ji vidět!“ dal se vévoda do křiku, ale znělo to bezmocně.

„Odchází...“ zašeptal Polák ochraptěle a unaveně.

Vévoda strnule zíral do plamene svíčky a celý se třásl.

Lunetta si vybavil Starý zámek a předchozí rozmluvu se Sendivojem. S mužem, kterému měl umožnit dorazit do Prahy za jakoukoli cenu. Takové dostal příkazy a mínil je splnit. Vzpomněl si na to pohoršení a nepochopení v Michaelově tváři, na jeho přidušená slova:

„Máte v úmyslu hrát na vévodovu slabost a jitřit jeho utrpení!“

„Ano. Ovšemže. Nebo dáte přednost tomu skončit v jeho mučírně?“

„Uvěří vůbec Württemberk takovému divadlu?“

„Uvěří, pane Sendivoji, uvěří. Protože zoufale uvěřit chce.“

Lucjan Walery Ostoja, řečený Lunetta, se přivřenýma očima díval na to, co právě způsobil.

„Uršulo! Uršulo!“ vykřikl vévoda. Pak se zhroutil na podlahu hrobky a dal se do pláče.

*

Michael Sendivoj hnal koně, jak nejrychleji se odvážil. Skláněl

se před šlehajícími větvemi, aby ho nesrazily ze sedla, tváří se téměř dotýkal koňské hřívy.

Okolní les se měnil v míhající se šmouhy.

Tohle bude několikadenní štvance, táhlo mu hlavou. Tak nesmím dovolit, aby pro mě neslavně skončila už teď! Pokud se dostanu dost daleko, vévoda to s trochou štěstí vzdá. Osten pochybnosti. Vzdá to vůbec někdy? Opravdu? Jak velká je jeho posedlost?

Mezi světlými skvrnami stromů a oblohy mu před očima znovu vyvstala Setonova mrtvá tvář. Sendivojovi se stáhl hrudník strachem. Byla by to ironie, krutá ironie, kdyby měl sám zemřít na mučidlech kvůli znalosti, kterou neměl - stejně jako Alexandr.

Zpomalil. Po pronásledovatelích zatím nebylo ani stopy, ale Polák nepochyboval, že vévoda z Württemberku pošle svoje lidi všemi směry, aby mu domnělý adept vysoké alchymie neproklouzl.

Lesní ticho a zvolna se snášející soumrak prořal křik sojky.

*

„Sendivoj utekl! Je to vaše vina!“ Vévoda se vydržel ovládat právě tak dlouho, než se svým hostem osaměl na Starém zámku. Všechno služebnictvo poslal pryč - včetně lokajů, kteří čekali za dveřmi, což nevěstilo nic dobrého.

„O tom nic nevím,“ odušil Lunetta chladně. „Měl snad nějaký důvod, proč by ujel bez rozloučení? Ano, je to nezdrovité. Ani nenechal zprávu. Ale... proč ten hněv?“

„Mohl... mohl mi Uršulu vrátit!“

„To byste od něj doopravdy chtěl?“ Lunetta tušil, že vévodu vyvedla z míry skutečnost, že teď už nemá na vybranou, jestli klid své mrtvé manželky poruší - víc než už se stalo - nebo zachová. Württemberk byl zvyklý, že okolní svět je vždy připravený vyhovět jeho přáním.

„Nechám vás popravit za čarodějnictví!“ zasyčel na Poláka.

„To zajisté na svém panství můžete,“ odpověděl modrooký

Zelený drak, karmínový lev

a lehce se uklonil. „Ale budete pak jako starozákonní Saul, obviňující vědmu z Endoru, jejíž pomoc sám vyhledal.“

Vévoda se náhle vrhl na rytíře a chytil jej oběma rukama za krk.

„Je to všechno vaše vina!“ zachrčel.

Lunetta sebou nejdřív trhl, jak se reflexivně pokoušel zareagovat, ale paže mu vzápětí klesly podél těla. Krátce se mu zatmělo před očima, když mu vévoda stiskl hrdlo, a pak zase povolil, v jakémsi záchvatu neurčité vražedné zuřivosti.

Hostitel znovu začal rytíře rdousit. Znovu přestal. Jako by chtěl něco zabít, něco zničit, na něčem si vylít bezmocný vztek. Modrooký byl jediný v dosahu a poskytoval alespoň nepatrnou záminku. Záminku odporující zdravému rozumu, ale přestávalo být jisté, jestli ji vévoda ve svém duševním stavu vlastně doopravdy potřebuje.

Když se Lunettovi vrátil zrak, místnost jako by mu plavala před očima. Upíral pohled na portrét ženy v zelených šatech, který visel za vévodovými zády. Na chvíli měl pocit, že je to úplně jiný obraz. Jiná, důvěrně známá tvář. Obraz, na který bez ustání přší a proudy vody smývají barvu. Obrysy se rozplývají. V pozadí vystává jakýsi vzdálený břeh. Uschlý strom s deseti černými jablky. Žena se usmívá. V náručí možná drží dítě, ale už nebyl schopen to rozeznat přesně.

Prudce srazil vévodovy ruce, takovou silou, až Württemberk vykřikl. Napůl bolestí, napůl překvapením. Ustoupil od svého hosta, jako by si až teď uvědomil, co se chystal udělat.

Lunetta se rozkašlal a lapal po dechu. Přinutil se narovnat a znovu pohlédnout na obraz. Věděl, že je to jen Uršulin portrét. Že tam není nic jiného. Že neviděl žádné zjevení, jen ho šálila vlastní mysl, zjitřená blízkostí možného konce. Ano, mohl by chtít zemřít - ale neexistovala pro něj žádná útěšná naděje, že se pak setká s těmi, kdo ho ve smrti předešli. Nečekalo ho nic než hlína a červi. Nemínil jim vyjít vstříc.

„A vražda by vás k vaší paní přiblížila jak přesně?“ zeptal se, stále ještě trochu sípavě.

Vévoda klesl do křesla a složil obličej do dlaní.

Lunetta si beze spěchu sedl naproti němu, aby nad ním nestál a nedával tak najevo svou převahu. Převahu někoho, kdo se dokázal smířit se ztrátou, kterou nic nemohlo nahradit.

„Sotva by si přála, abyste se kvůli ní zničil,“ podotkl modrooký tiše. Když záchvat zoufalství a hněvu opadl, i vévodovi bylo jasné, že mrtvolu polského rytíře ve svém domě by těžko vysvětloval.

„Ona ví, že přece nejste vrah. Ona na vás bude čekat. Řekla, že vám nemá nic za zlé. Že máte žít.“ Lunettův hlas se ještě trochu ztlušil. „Teď to víte, teď máte jistotu. A o ničem z toho, co se stalo, už nebudeme mluvit.“

Vévoda pomalu zvedl hlavu a přikývl:

„O ničem z toho, co se stalo, nebudeme mluvit.“

Tehdy si Lunetta myslel, že vévoda se vzdá možnosti pronásledování. Že v tuto chvíli odvrátil od alchymisty veškeré nebezpečí. Netušil, nakolik se mýlí.

*

Sendivoj zpomalil ještě víc, teď už jel krokem. Nečekaně se před ním otevřela mytina. A na ní stála skupina cizích lidí.

Pestré vesty, čapky a šátky mužů, mnohabarevné sukně žen. Snědé obličejy, černé vlasy, temné oči. Sekery na dosah, nože za pasem. Cikáni. Sendivoj jich napočítal zhruba dvacet. Mezi nimi vynikala vysoká mladá žena s divokým, pronikavým pohledem a hrdým držením těla.

Polák zaváhal. *Troufnou si na mě? Troufnou si mě přepadnout? Stálo by jim to za to?*

Než ale stihl otočit koně a ujet, cikánka s uhrančivýma očima dala gestem znamení a muži alchymistu obstoupili.

„Ty sesedni,“ vyzvala ho lámanou němčinou.

Neměl pocit, že by si příliš mohl vybírat, když viděl sveřepé obličejy kolem. Seskočil na zem a lehce se jí uklonil. Ostatně všichni přítomní ji zjevně měli v nemalé úctě.

„Já Fiammetta. Já jiskra. Já plamen,“ představila se.

„Já...“ začal opatrně, protože si nebyl jistý, jestli jí chce říct své skutečné jméno.

„Ty neříkej, já vím. Já ochráním tebe.“

Překvapeně na ni pohlédl. Už chtěl říct, že nepotřebuje pomoc, ale v poslední chvíli si uvědomil, že nějakou potřebovat tak či onak bude - před jejími soukmenovci.

„Ty musíš jít se mnou,“ vysvětlovala. „Dál. Les hluboký. Tam bezpečí.“

„Proč by ses mě měla zastávat?“ namítl opatrně. „Vždyť mě ani neznáš.“

„Protože chci,“ řekla prostě. „Protože já znám tebe. Já tebe viděla ve vodě, v mracích a ve spánku.“

„Ty jsi věděla, že přijdu?“ zajímal se nedůvěřivě.

„Rozmlouvám s duchy a oni se mnou. Rovný s rovným,“ vysvětlila vážně.

„Oni...“ naznačil kývnutí směrem k cikánům, u nichž si nebyl jistý, nakolik rozhovoru rozumějí, „naslouchají tvým radám?“

„Já řeknu, oni poslechnou,“ ujistila ho. „Já ze staré krve. Já královna.“

Prohlédla si ho od hlavy až k patě, pak dodala:

„Ty nemůžeš zůstat. Necháš nám koně a postroj, my zavedeme tvé nepřátele na špatnou stopu.“

„Nemůžu vám jen tak nechat koně,“ bránil se. „Potřebuju cestovat...“

„Ty musíš! Jinak černé hroty jeleních parohů nad tebou rudé krupějemi tvé krve!“ vyhrkla varovně.

Sendivoj strnul. *Černé hroty jeleních parohů. Württemberské mají ve znaku troje černé jelení paroží ve zlatém poli. Jak by mohla vědět, že mě vévoda pronásleduje? Možná mě tady jeho muži už hledali. Nabídlí za mě cikánům odměnu? Nebo jim pohrozili? Nebo je to jen náhodné blábolení cikánské vědmy?*

„Ty neměj strach,“ řekla Fiammetta jemně a vzala ho za ruku tak bezprostředně, že se ani nepokusil odtáhnout.

„Já nezdám tě,“ usmála se. „Já jiskra. Já plamen. Já přítel.“

Ty unikneš. Karmínový lev unikne před Černým jelenem.“

Michael se musel ještě jednou pro jistotu podívat na její ruku, jestli nezahlédne prsten ve tvaru růže, který příslušel výše postaveným členům Bratrstva. *Jak ví o Karmínovém lvu? O tom nic netuší ani vévodovi nohsledi. A i kdyby tušili, určitě by to nevykládali otrhané cikánce.*

Když zvedl oči, setkal se s jejím pohledem, ve kterém bylo cosi temného, vášnivého a planoucího, co muselo znepokojovat všechny počestné bohabojné muže. Jakýsi podivný důkaz loajality, jejíž důvod Sendivoj nechápal.

*

Vesničané si nemohli pomoci, aby se neušklíbili. Skrček, který sebevědomě vylezl v hostinci na lavici, působil nepatřičně a směšně zároveň. Ne, že by byl zdeformovaný, proporce těla měl pěkné. Jen zkrátka příliš nevyrostl. Podle strniště vousů i stavby svalů to byl dospělý člověk, výškou ale spíš chlapec. Někdo takový si o označení „skrček“ vcelku koledoval.

Nejbizarněji vypadaly jeho štíhlé prsty, které by slušely dívce. A někomu, kdo se nemusel živit manuální prací. I když... možná byly trochu příliš hubené a trochu příliš dlouhé. S takovýma rukama nepůsobil právě mužně. Zato náležitě zákeřně.

Když se ale za jeho zády vynořil mohutný zarostlý chlap se širokými rameny, všechny smích rázem přešel. Druhý příchozí výrazně převyšoval kohokoli z místních a u pasu měl meč. U dveří zůstalo postávat několik dalších nepříliš důvěryhodně vypadajících pobudů. Zvenčí bylo slyšet, jak podupávají a frkají jejich koně.

„Dáte si pivo?“ zabručel obtloustlý hostinský.

Skrček zamyšleně vytáhl od pasu nůž. Pak ho prudkým švihnutím zabodl do stolu.

„Nepřišli jsme na pivo,“ konstatoval tiše. Přesto mu bylo zřetelně rozumět, protože v nastalém tichu by bylo slyšet spadnout špendlík.

„Tak co tady chcete?“ zeptal se hostinský vcelku klidně a nevzrušeně. Byl zvyklý, že mu sem občas zavítala podezřelá klientela. Tihle se vlastně nijak zvlášť nelišili. Ano, jeden byl nadobyčej vysoký. Druhý nadobyčej malý. Takže když se to sečetlo, dali dohromady dva průměrné bandity.

„Najmout někoho na práci. Dobře placenou. Potřebujeme někoho, kdo se dobře vyzná v okolních lesích,“ řekl skrček.

Na tvářích okolosedících se objevil mírný zájem. Vesnice byla nevelká, značnou část obyvatel tvořili dřevorubci a pytláci. Občasný přivýdělek se hodil. Jakýkoli zástupce vrchnosti sem nezavítal nijak často.

A když, tak si zase místní nechali pokud možno zaplatit za to, že pomohli nějaké psance nebo zbojníky dostat na šibenici. Na to, aby si mohli dovolit nějakou pořádnou morálku, byli příliš chudí.

„Jen jestli to není něco nezákonného,“ podotkl kdosi ironicky.

Malý mužik se rozhodl ironii ignorovat. Vytáhl nůž ze stolu a hrál si s ním. Jeho dlouhé hubené prsty jako by tančily. Ten pohyb měl v sobě něco hypnotického.

„Jsme ve službách biskupa Malaspiny ze San Severo a pronásledujeme uprchlého zločince a zloděje,“ řekl věčně.

Hromotluk za jeho zády vytáhl zpod haleny masivní prsten se znakem, který měl na řetízku kolem krku. Trochu ho pozvedl do světla, ale příliš se neobtěžoval. Na tomhle místě mohl sotvakdo vědět, jak vypadá nebo nevypadá insignie italského biskupa. Ale kdyby je chtěl někdo obvinít z lupičství nebo vraždy, měli alespoň nějakou slabou polehčující okolnost a obhajobu. Skrček si ovšem nedělal nejmenší iluze, že kdyby se něco pokazilo, biskup by zapřel i vlastní matku, aby se nezdiskreditoval. Natož bandu nájemných hrdlořezů, ačkoli pro něj pracovali dost dlouho a spolehlivě na to, aby jim propůjčil svůj prsten.

„Jednoho chlapa?“ ujišťoval se někdo z místních.

„Jo, jednoho. Ale je kluzkej jak úhoř. Nejspíš se v okolí docela vyzná,“ odpověděl dlouhoprstý.

„Tak to bych se i najmout nechal,“ zachechtal se mohutný dřevorubec. „Jen si zajdu domů pro sekeru!“

„Za takovou práci bych si taky nechal nějaký peníze líbit!“ ozval se další muž.

„To já teda taky!“

Skrček bloudil pozornýma očima po hospodě.

„A co třeba ty?“ obrátil se náhle na muže, který doposud seděl mlčky a hleděl si svého piva.

Teď pomalu zvedl hlavu. Měl jasné a pronikavé oči. Soustředěné, ale do jisté míry lhostejné. Přesně jak dlouhoprstý doufal. O stěnu vedle vesničana se opírala kuše. Často používaná, dobře udržovaná.

„Já?“ zeptal se oslovený bez zájmu.

„Ty,“ kývl skrček. „Dobře ti zaplatíme. Pokud máš dobrou mušku.“

„Nejlepší ve vsi,“ opáčil muž. Nebyla v tom ani stopa pýchy nebo vychloubání. Jen suché konstatování.

„Dobře,“ dlouhoprstý přimhouřil oči. „Bereme tě. Uvidíme, co tady to vaše „nejlepší“ znamená.“

*

Halasící a povykující skupinu cikánů nešlo přeslechnout.

Svižně rázovali po lesní cestě a hlučně na sebe pokřikovali ve svém vlastním nesrozumitelném jazyce.

Lovec, který byl snědě tuláky obhlédnout, se tiše vrátil ke skrčkovi a ostatním.

„Je jich zhruba tolik co nás. Samí chlapi. Mají jen jednoho koně. Nikdo na něm nejede. Je to od pohledu pěkné zvíře. Má sedlo i uzdu, obojí zdobené - jenže ne pentlemi ani jinak po cikánském způsobu,“ hlásil.

Malý mužík kývl na obra:

„Poptáme se jich, kdepak přišli k tak pěknému zvířeti. Mluv s nima tentokrát ty, aby měli od pohledu respekt.“

Pokud je budeme muset všechny zabít, asi nám to až tak nevadí, nikomu by nechyběli - ale pokud to půjde, vyhnul bych se tomu. Je jich moc, maj nože. Nešlo by to ani snadno, ani rychle.“

Jo, nikomu by nechyběli, pomyslel si lovec kysele. Kromě jinejch cikánů! Tohle určitě není celý klan. Někde mají vozy, ženský, děti... a další ozbrojený chlapy, který je hlídaj.

Hrdlořezové se vyhnuli na cestu kus před cikány.

„Kam táhnete?“ houkl na ně hromotluk.

„Co vám po tom?“ odsekl prošedivělý cikán, který vypadal nejstarší ze skupiny. Pořád ale vypadal, že dovede jíst a prát se za dva.

„Hezkýho koně máte, přitom ho šetříte...“ nenechal se odbýt obr.

„Jestli ho chcete koupit, je váš,“ zazubil se cikán.

„I s postrojem?“ zajímal se skrček.

„Se všim všudy. I s podkovama, že jste to vy, milostivý panstvo!“ smál se cikán.

„Tak to bych se na toho hřebečka podíval,“ prohlásil malý mužík. „Ostatně nerad bych kupoval zajíce v pytli.“ Naznačil ostatním, ať jsou připraveni zasáhnout, kdyby se něco zvtlo. Sám přešel k tulákům, kteří se obezřetně rozestoupili a pustili ho ke zvířeti. Byli ale očividně připraveni okamžitě zareagovat, kdyby se někdo špatně pohnul.

Skrček si pečlivě prohlížel koně. Neušel mu znak vytlačený do kůže sedla - dva odvrácené srpky oddělené křížem. *Klan Ostoja. Poláci. To bude náš člověk!*

Se zábleskem naděje sáhl do sedlových brašen. Nepovedlo se mu skrýt výraz zklamání. Uvnitř nebylo nic.

Pomalou odstoupil zpátky, aby byl zase obklopený svými lidmi.

„Ten kůň není váš!“ křikl. Teď už nepotřeboval hromotluka jako mluvčího.

„Co by nebyl!“ odsekl jeden z cikánů. „Tak koupíte, nebo ne?“

„Na sedle je šlechtickej erb! Nezkoušej mě vodit za nos!“

„My ho našli, my si ho necháme! Nikoho z místních pánů není!“

„Jenže my víme, čím je!“

Skrčkovi druhové se připravili k boji. Lovec ty idioty v duchu šťavnatě proklel.

Cikáni sáhli po nožích.

„Hej, hej! Snad se dohodnem nějak rozumně, ne?“ zarazil všechny ten prošeďivělý. „Tak vybalte na rovinu! Vy! Co po nás teda doopravdy chcete?“

„Chceme toho člověka, kterému patřil ten kůň. Případně jeho majetek, jestli jste si k nějakému pomohli,“ zavrčel obr, ale ani jemu se do střetu valně nechtělo. „Nedělejte nám potíže a my nebudeme dělat potíže vám, jasný?“

„Jasný. Dobrá. Neměl nic, co by stálo za řeč. Kabát jsme mu nechali, špatně by se prodával. Po kapsách něco mincí, ale to bylo všechno. Ty bychom si s dovolením nechali - a bez dovolení taky. Sedlový brašny prázdný, jak je vidíte. Dost bída,“ zněla odpověď.

„Kde je ten chlap teď?“

„Nechali jsme ho u potoka pod velkým bukem. Nějak mu nebylo dobře.“ Cikánův úsměv byl lehce zlověstný. „Koukám, že máte s sebou místňáka, tak ten určitě ví, kde to je. Dojděte si pro něj a nepleťte se nám do cesty. Spokojený?“

„Běda vám, jestli je mrtvej,“ zaduněl hromotlukův hlas.

„Za koho nás máte?“ urazil se cikán. „Koukám, soudíte nás podle sebe, co?“

Malaspinovi žoldněři to nechali bez odpovědi.

„Jdeme,“ zavelel skrček. „Tady už není nic k vidění.“

*

Hostinec stál u cesty, uprostřed hustého lesa. Osamělý a příliš daleko od nejbližší vesnice na to, aby sem zavítali místní. Ostatně měli svou vlastní hospodu, na kterou byli náležitě hrdí.

Zelený drak, karmínový lev

Tohle stavení představovalo jedinou možnost, jak přespat pod střechou, pokud někdo cestoval napříč neprostupným hvozdem.

Budova byla lehce zchátralá, ale pořád držela tvrdohlavě pohromadě. Zdálo se, že pamatuje lepší časy.

Fiammetta a Sendivoj k ní dorazili se soumrakem. Oba unavení a namožení od dlouhé jízdy.

„Hej! Hospodo! Našla by se večere a nocleh?“ zavolal alchymista, sotva vjeli do dvora a sesedli.

Z dřevníku vyběhl chlapec zhruba dvanáctiletý.

„Dobrý večer!“ zavolal. „Postarám se vám o koně!“

Sendivoj si nejdřív myslel, že dítě je hodně opálené. Ale když přišlo blíž, postřehl, že je ve skutečnosti velmi snědé. Ale vlastně ne dost snědé na cikáně. Chvilí s tou myšlenkou zápolil a převaloval ji v hlavě. Když předával chlapci otěže, už si byl jistý. Dítě, občas nejistě pokukující po Fiammettě, bylo cikánské jen napůl.

Na práh vyšel hostinský, aby uvítal hosty.

Nevypadal nijak blahobytně. Byl to svalnatý muž ve středních letech s vlasy zvolna ustupujícími z čela. Působil jako někdo, kdo je za kruté zimy schopen rozetnout hladového vlka sekerou téměř vedví.

Alchymista sebral sedlové brašny a vydal se dovnitř. Fiammetta mu byla v patách.

„Něco k jídlu?“ zeptal se hostinský.

„Co máš?“ zajímal se Sendivoj.

„Což takhle ocas z bobra? Nebo vepřový na způsob divočáka?“

Sendivoj se rozhodl pro vepřové a nemohl se zbavit úvah o tom, že dodávku masa mají místní nejspíš od pytláků. A že rozhodně dobře vaří, když ovládají trik nechat při zabijačce krev v praseti, aby pak maso působilo jako z divočáka. *Ovšem pokud to není skutečná zvěřina. Pytlácká. Pak by nemuseli nic vykrmovat.*

Vybalil pro sebe i pro Fiammettu korbek a jídelní náčiní, které ke své nemalé radosti našel v brašnách. Hlad měl za dva až za tři.

Netrvalo dlouho a unavení a hladoví uprchlíci si mohli v klidu vydechnout a najíst se. Jídlo nosil na stůl snědý chlapec ze stáje. Jinak se zdálo, že je hospoda prázdná. Nikde žádní hosté. Nikde žádná rodina ani pomocníci.

„Moc rušno tady nemáte,“ podotkl alchymista k hostinskému.

„No, však si vystačíme,“ zabručel muž.

„I z nejbližší vesnice to sem mají dost daleko, tak asi nezavítají...“

„Nezavítají, nezavítají, žádná škoda! Je to stejně banda darebáků a klubko zrádných zmijí. Takový nejlíp hnát klackem.“

Poláka zarazila míra upřímného rozhořčení, a tak se dál nevyptával.

Sendivoj se na světle znova a důkladněji podíval na snědé dítě. Nevypadalo podvyživené ani nijak týrané.

„Co tady dělá? Proč není se svými?“ podivil se přesto, když hostinský na chvíli odešel.

„On nemá rodinu,“ řekla Fiammetta tiše.

„Jak to víš?“

Neodpověděla.

Vstala a přešla k chlapci. Usmála se na něj, vzala ho za ruku a pohlédla do jeho dlaně. Překvapeně na Fiammettu zíral, ale nebránil se, ani se nepokusil vysmeknout.

„Ty ztratil jsi rodiče... už dávno...“ promluvila pomalu.

Přikývl. „Oběsili je. Vesničani. Hostinský se mě ujal.“ Pak se podíval po Sendivojovi. „Co když oběsí i vás?“

Alchymista chvíli nechápal souvislost. Pak si uvědomil paralelu, o které šla řeč. Cikáni se nedružili s běžným obyvatelstvem. Necestovali spolu. Žili ve dvou oddělených světech. Nemísili se. Protože pokud ano, nikdy z toho nevzešlo nic dobrého.

Sendivoj se chvíli zabýval neodbytnou úvahou, jestli chlapcovi rodiče byli skutečně zlyňováni rozhořčenými vesničany. Nebo popraveni vrchností za nějaký skutečný či domnělý zločin. Nebo zabiti cikánským klanem, který jejich svazek vnímal jako urážku - a hrdí a pyšní tuláci se za urážky krvavě mstili. A hostinský,

Zelený drak, karmínový lev

který se zjevně s místními příliš nemusel, řekl dítěti milosrdnou lež, jež ho bude držet v bezpečné vzdálenosti od vesnice.

Zpytavě se po straně zadíval na Fiammettu.

*

Lovec se zvedl z kleku a narovnal se.

„Když nám tvrdili, že toho chlapa zmlátili a pohodili tady u potoka, tak v hrdlo lhali,“ ušklíbl se. „Nikdo tady nebyl poslední dva dny. Natož aby se tu válel potlučený člověk.“

„Pakáž přičmoudlá zlodějská ničemná,“ ucedil skrček. „Dalo se to čekat. Že nám neřeknou, kde ho nechali. Ale ověřit se to muselo.“ Ostatní souhlasně zamručeli.

„Co teď?“ zeptal se dunivě obr.

„Ti cikáni museli odněkud přijít,“ odušil lovec. „Někde po cestě museli na toho vašeho chlápka narazit a pustit se s ním do křížku. Zkusíme zjistit, kde to bylo.“

Pytlák se hvozdem pohyboval jistě a tiše. Jako by byl obdařen neomylným smyslem pro směr, který byl jinak vlastní jen divoké zvěři.

Hrdlořezové ho mlčky následovali a vedli koně za sebou.

Netrvalo dlouho, než lovec našel tábořiště, zamaskované zbytky ohniště a plochu udupaného mechu a trávy.

„Je to tady pekelně uválený,“ konstatoval skrček. „Pokud jim vjel takhle rovnou do rukou, tak tomu říkám smůla. Jestli se tu s nimi rval, to už nezjistíme.“

„Ale zjistíme.“ Pytlák jim dal gestem znamení, aby na mýtinu nevstupovali, a sám se ji vydal obhlédnout.

„Nikde žádná krev,“ ozval se po chvíli. „Vedou odtud stopy té bandy, kterou jsme potkali. A pak ještě jedny.“

Mávl, ať ho následují.

„Pokud to byl on, nijak zvlášť do těla nedostal. Nepotácel se, neopíral se o stromy, nekrvácel. Ani jednou neupadl,“ podotkl lovec cestou.

Chvílemi měl dojem, že tudy krom pronásledovaného šel ještě kdosi další, ale nebyl si úplně jist. Kdyby se za ním někdo hnál, rozhodně by za sebou zanechal výrazné otisky. Tenhle pomíjivý stín něčí přítomnosti byl nepříjemně matoucí.

„Kůň?“ vyhrkl najednou pytlák překvapeně a všechny své dosavadní úvahy pustil z hlavy.

Pod stromy se rýsovaly zřetelné stopy kopyt.

„Ukradl jim koně?“ nechápal obr.

„Spíš se s nima nakonec domluvil. Možná pod nátlakem, ale domluvil,“ mínil skrček.

„Rozhodně tu byl uvázaný kůň,“ řekl pytlák. „Ten, kdo sem přišel, na něm odjel. Z tábořiště nevedou žádné další stopy. A od té skupiny, se kterou jsme mluvili, se nikdo neoddělil.“

„Jestli vyměnil svoje zvíře za nějakou jejich herku,“ prohlásil skrček, „je to jeho věc. Stejně mu to nepomůže! Tak pohyb! Na co čekáte? Za ním, než se nám setmí! Lovče, veď nás!“

*

Sendivoj se natáhl na lůžko, jen tak oblečený, jenom skopl boty. Únavou mu padala víčka a zároveň ho začínaly trápit nej-různější obavy. Jenže ani jednomu se nechtěl podvolit. Pod střechou hostince se konečně mohl na chvíli zastavit a srovnat si myšlenky.

Fiammetta si sedla vedle něj, na okraj postele.

„Nad čím ty pořád přemýšlíš?“ zeptala se do ticha.

„Přemýšlím o tobě.“ Sendivoj se zadíval do plamene svíčky stojící na okně. Cikánka sledovala jeho pohled, pak prudce sklopila oči, jako by ji něco polekalo.

„O tom, kdo vlastně jsi,“ pokračoval alchymista. „O tom, proč mi doopravdy pomáháš. Vydáváš se v nebezpečí, o kterém možná zdaleka nevíš všechno.“

Usmála se na něj.

„Já následuji osud. Já následuji to, co já chci. Já svobodná.“

Zelený drak, karmínový lev

Vždycky taková. Nikdy jiná,“ vysvětlila soustředěně a položila mu dlaně na hrud’.

Pak si klekla na lůžko, sklonila se a bez okolků Sendivoje políbila na ústa.

Na okamžik překvapením strnul, pak polibek opětoval. Stáhl ji na sebe a cítil váhu jejího těla. Nijak velkou, ale ujišťující. Hmatatelnou a skutečnou.

Její štíhlé ruce. Teprve, když je vzal do svých, uvědomil si, jak jsou vlastně malé. A zrovna tak měla malá chodidla, když se kolem něj ovíjela bosýma nohama.

Obratně ho svlékala, ale on ji na chvíli zadržel, jen ji objal a přitiskl k sobě. Aby mohl vnímat ten dotek, tu blízkost. Vůni lesa a ohniště, která Fiammettě ulpěla na snědé pokožce. Teplo a jemnou poddajnost jejího těla.

Pak jí rozšněroval živůtek a stáhl blůzu. Pomalu a beze spěchu ji vysvlékl z pestré sukně, kterou nechal pohozenou u postele jako zplhlá cizokrajná křídla.

Na hrud’ mu splývaly její dlouhé vlasy, které se mu na okrajích zdály prorůstat noční tmou. Viděl nad sebou výrazná pootevřená ústa a oči, v nichž se odráželo světlo a zároveň jako by veškerý jas pohlcovaly. Fiammettin dech a sténání mu naplnily mysl a naplnily svět, když ji stáhl pod sebe a vzal si ji.

Nebylo nic než ona.

„Ach! Plamen! Sežehne tebe, ale nezahubí!“ vykřikovala dívka sotva srozumitelně.

Stiskl ji pevně a věděl, že ona je ten plamen.

„Žár a planoucí slzy!“ křičela. „A voda! Tryskající voda a tesaný kámen. Přechká smrt i čas...“ hlas přešel v extatický šepot, oči měla široce otevřené a vytřeštěné, ale nepřestávala opětovat alchymistovy doteky, nepřestávala se vášnivě vzpínat proti jeho tělu.

Sténala a zajíkala se. Napínala se a poddávala.

Dokud okolní svět neshořel v jejich sdílené touze a všechno neztichlo, pohlceno společným sípavým výkřikem slasti.

Fiammetta zvláčněla a schoulila se mu do náruče. Její dech se pomalu uklidňoval a Sendivojův také.

Z koutků jí začaly stékat slzy a alchymista jí je jemně stíral. Nejdřív v úleku, že jí něčím ublížil. Pak uviděl, že se Fiammetta usmívá a zpod přivřených víček na něj hledí její rozzářeně oči.

*

„Hej! Hostinský! Máš hosty!“ zaburácel hromotluk, až les vrátil jeho slova ozvěnou.

Celá skupina se vhrnula do dvora. Okolní hvozd, pohlcený tmou, se zdál strašidelně tichý. Natolik tichý, že to i lovci bylo nepříjemné.

„Počkejte chvíli! Slušný lidi už spěj!“ křikl hostinský zpátky, i když v kuchyni dosud hořela svíčka.

Zanedlouho vyběhl ven snědý chlapec, ještě si rozespale protíral oči.

„Co to tu máš za špinavý cikáně?“ neudržel se jeden z hrdlořezů.

„Jestli vám vadí, vzácný pánové, tak se o svý koně postarejte sami,“ odsekl hostinský pohotově. „Nebo taky můžete jít spát pěkně pod stromy.“

„Snad hned nebude tak zle.“ Skrček vykouznil vcelku vlídný úsměv. „Kamarád je trochu prudkej, ale nemyslel to tak. Do stáje si zvířata odvedem, kluk má jen jedny ruce. Ale když se nám o ně postará, budeme rádi. Máme vcelku hlad a žízeň, připrav nám něco dobrýho.“

Jakmile se ocitli ve stáji, lovec pokývl ke zvířeti, které už tam ve tmě stálo.

„Mohl by to bejt on,“ řekl potichu. „Ale chtělo by to se ujistit. Ať se nedostaneme do zbytečný polízanice. O hostinským se říká, že je pekelně od rány. A nemá rád místní lidi. Nikdo rozumnej sem nechodí.“

Zelený drak, karmínový lev

„Je tady nějaká čeleď?“ zabručel obr.

„O žádný nevím,“ odpověděl lovec.

„Tak jakýpak copak. Je to jeden kluk a jeden chlap. To nás nezastaví.“

„Já bych ho nepodceňoval,“ zamumlal lovec a prosmýkl se ven, takže se minul s chlapcem, který nesl světlo a oves pro koně.

Málem nás všechny vyhodil spát do lesa, přemítal stopař. To tady má tolik hostí? Z čeho je živ? Nejspíš z pytláčení. A pokud mohl soudit podle sebe, místní zkušení pytláci byli odborníci na přežití. A dovedli být nelítostní a krutí jako hvozd v zimě.

Sám nikdy dřív v hospodě v lese nebyl, znal ji jen z doslechu. Doposud se jí vždycky vyhýbal. Ale začínal mu z toho místa běhat mráz po zádech.

Zanedlouho se celá banda usadila u stolu uvnitř. Cpali se kaší a nalévali pivem.

„A kdopak to tady nocuje kromě nás?“ vyptával se skrček. „Koukal jsem, že ve stáji je kůň.“

„Co je vám do toho?“ Hostinský podezíravě přivřel oči.

„Hledáme kamaráda,“ opáčil skrček nenuceně.

„A jak vypadá ten váš kamarád?“

Skrček Sendivoje popsal, jak nejlépe dovedl.

„Cestuje osamocenej?“ ujišťoval se hostinský.

„Úplně osamocenej,“ dostalo se mu potvrzení.

„Tak to není on. Tohle je nějaký úplně jiný chlap a navíc s ženskou.“

Malý mužík se nespokojeně zamračil a sotva se hospodský trochu vzdálil, utřhl se dlouhoprstý na lovce:

„Nejspíš jsi ho ztratil a sešel jsi na jinou stopu!“

„Nejspíš. Možný to je,“ zamručel pytlák do svého korbele. „Pokud nám hostinský nekecá,“ dodal ještě o něco tišeji, ale skrček to zaslechl.

„Nemá důvod. Musí mu bejt od pohledu jasný, že mu tady z toho uděláme kůlničku na dříví, pokud nás naštvě,“ oponoval. „Kouká z toho zbytečný riziko a výdělek žádný.“